

PASTÝŘSKÝ LIST OTCE BISKUPA VOJTĚCHA O RODINĚ

Čten při všech bohoslužbách na svátek Svaté rodiny v neděli 28. prosince 2003

Milé sestry, milí bratři a milé děti,

zdravím vás všechny uprostřed oslav narození Božího Syna, v den, kdy si celá církev připomíná svátek Svaté rodiny.

Občas slýchávám od kněží otázku: Na co se máme v pastoraaci důkladněji zaměřit? Jaké jsou pastorační priority naší diecéze? Odpovídám slovy, která jsem před více než deseti lety řekl na setkání kněží na Zelený čtvrtek a říkám je i dnes: **rodina a farnost**. Na tyto dvě podstatné věci je potřeba v nejrůznějších formách zaměřit největší péči a úsilí.

V uplynulých letech určovalo pastorační zaměření Desetiletí duchovní obnovy, poté příprava na milénium a jeho prožívání, ještě později zase příprava na Plenární sněm katolické církve. Mnohdy jste tento důraz cítili jen okrajově, a tak přinesl užitek pouze těm nemnohým farnostem, skupinám či jednotlivcům, kteří jej přijali za svůj.

Nyní, když se sněmovní práce přesouvají do komisí, vás všechny vybízím k tvořivé spolupráci na prožití dvou roků, které se mají dotknout každého z nás. Příští rok prožijme jako **rok rodiny**, po něm následující rok 2005 jako **rok farnosti**.

Přeji si, aby se společenství mladých i dětí, modlitební kroužky, scholy, senioři, nemocní a další skupiny věřících zaměřili na všechno, co souvisí s cestou ke zdravé rodině.

Rodiny jsou ohroženy infekcí nejednoty manželů, přesvědčením, že výchova se uskutečňuje samočinně, zapomínáním na to, že děti patří v první řadě Bohu, strachem, že výchova kazí přirozené sklony, infekcí sobeckého osobního prospěchu a neschopností oběti pro vzdálenější cíle. Bez ochoty k oběti, která je jednou z forem lásky, však nebude šťastná ani rodina, ani jednotlivec.

Ve svém posledním listě nazvaném *Prosme Pána žně* jsem se společně s vámi zamýšlel nad povoláním každého z nás, nad služebným i obecným kněžstvím. A znovu říkám: Jestliže nepřijmeme své povolání člověka žijícího se svým Pánem, tedy své povolání křesťana, náš duchovní život nebude stát za nic. Vánoce, které právě prožíváme, jsou v tomto smyslu šancí stát se Božím dítětem.

Svatý Jan v úryvku dopisu, který jsme dnes slyšeli, říká: “Už teď jsme Boží děti.” Dodávám, že každý z nás, skrze křest. A sv. Jan jde ještě dál, protože spolupráce s darem křtu je začátkem něčeho úžasného, jedinečného, krásného a nového, k čemu máme dospět a co má nést visačku kvality naší spolupráce s Bohem. Proto dodává: “Ale čím budeme, není ještě zřejmé.” Tedy to, čím se staneme, nás připodobní k velikosti a slávě Ježíše Krista, kterého budeme vidět takového, jaký je.

Proto vás všechny vybízím, abyste se společně i soukromě modlili:

- za mladé lidi, kteří chtějí žít v dobrém manželství a dlouhodobě a systematicky se na ně připravují.
- za jejich odvahu mít děti, protože děti jsou schopny vychovávat rodiče a být školou nejen jejich života.
- za rodiče, kteří s bolestí ztrácejí děti, aby o tom jako Panna Maria rozvažovali ve svém srdci.
- za všechny, kteří učí své děti svobodné zodpovědnosti v souladu s Božím řádem a jsou ve svém počínání trpěliví.

- za vás, rodiče a prarodiče,
kteří jste ochotni s odvahou obětovat svou vynalézavost, čas a energii
pro výchovu vlastních i nevlastních dětí a neuzavírat se sami v sobě.
- za vás, kterým manželství ztroskotalo.
I když mnozí nemůžete přistupovat ke svátostem,
církve vás provází svými modlitbami a přijímá ve svém středu.
- za politiky a veřejné činitele, aby usilovali o hledání toho, co rodiny stmeluje,
nikoliv co rozděluje a vytváří překážky nebo diskriminuje.
- za pracovníky všech typů médií,
aby měli odvahu prosazovat to, co může druhé povzbudit v dobrém.

Bratři a sestry, denně děkuji za vás, kteří máte bez výmluv a alibistických vytáček, že “doba je už taková a nic už se s nimi nedá dělat”, odvahu vychovávat své dospívající děti, i za vás všechny, jednotlivce i instituce, kteří se snažíte rodinám nezištně pomáhat.

A proč vám to všechno píšu? Protože rok, který právě klepe na dveře, vyhlásila Organizace spojených národů jako desáté výročí Mezinárodního roku rodiny. Využijme toho jak uvnitř našeho společenství, tak i jako službu dalším lidem.

Moc bych si přál, abyste se vy všichni stali ve farnostech i mimo ně motorem všeho, co rodinám může po vnitřní i vnější stránce pomáhat.

A právě k tomu vám na přímluvu Svaté rodiny žehnám.

Váš biskup Vojtěch